

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.
HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.
Gent, 18 juli 2006

10 e Kamer

Nr. 1030/04
VAN HET PARKET

Nr. 97282
VAN HET ARREST

30 juni 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

not. 66.L3.3502/02 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____, kleermaker, geboren t _____ op _____, wonende te _____

2.Nr. _____ met maatschappelijke zetel gevestigd te _____

Beklaagd van:

De eerste en de tweede

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

1. Door op het terrein, gelegen te _____ ten _____ kadaster gekend onder _____ in eigendom _____ toebehorende aan _____ een tuinhuis te hebben opgetrokken

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 01 december tot 15 december 2001

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te _____ in de periode gaande van 15 december 2001 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 8 juli 2003.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 18 juli 2004, 11de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de samen
gevoegde verdenkingen sub litt. 1 en 2 hem ten laste gelegd tot een
geldboete van € 26 gedeeld door 40,3399, verhoogd met 1.990 opdecime
en aldus gebracht op € 128,90 of een vervangende gevangenisstraf van
dagen, met gewoon uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn
van 3 jaar.

Spreekt de tweede beklaagde vrij van de ver-
denkingen sub litt. 1 en 2 haar ten laste gelegd.

Veroordeelt eerste beklaagde tot de kosten, berekend en vastgesteld
samen op € 129,40, ondeelbaar in oorzaak met de bewezen feiten, met
een vergoeding van € 25.

Zegt voor recht dat de eerste veroordeelde verplicht is tot het betalen van
een bedrag van één keer € 10 bij wijze van financiering van het Fonds
ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag
vermeerderd met vijfenveertig deciemens, zij een bedrag van één keer € 55.

**Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 1 juli 2004
door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.**

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
loco meester beiden advocaat
aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

wonende te verschijnt in zijn
hoedanigheid van zaakvoerder van de tweede beklaagde.

* * *

1. Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het
is ontvankelijk.

2.1. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maakt het onder 1 te last
gelegde feit thans nog een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld
door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het
Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei
1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september
1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli
2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli
2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21
november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

2.2. Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 v het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder 2 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in het woongebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer (mee) de grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering, noch dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

3. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging 1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen.

Het tuinhuis werd opgericht op grond die eigendom is van de dochter en de schoonzoon van de eerste beklaagde. De tweede beklaagde is houder van een recht van opstal op het goed. De woning en het tuinhuis zijn in gebruik bij de eerste beklaagde. Uit de eigen verklaring van de eerste beklaagde (zie stuk 8 van het strafdossier) blijkt dat hij het tuinhuisje heeft geplaatst. Niets laat toe aan deze verklaring te twijfelen. De tweede beklaagde, die in zijn pleidooien voor het Hof uitdrukkelijk bevestigt dat het tuinhuis voor haar rekening in het kader van het recht van opstal werd gebouwd, handelde te zake door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde. Om tot deze vaststelling te komen is het niet noodzakelijk dat de eerste beklaagde een bestuursfunctie binnen de rechtspersoon zou hebben, noch dat hij aandeelhouder van de vennootschap zou zijn of diens werknemer. De eerste beklaagde is de natuurlijke persoon door wiens persoonlijk toedoen krachtens afspraken tussen de rechtspersoon en de eerste beklaagde die niet nader te onderzoeken zijn omdat zij voor de beoordeling van de schuld niet relevant zijn, de vennootschap handelde. Vermits de eerste beklaagde hierbij wetens en willens handelde kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld (art.5 van het Strafwetboek).

4. De beklaagden hebben bewust en buiten elke dwang een manifeste wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap, in het bijzonder deze van andere grondeigenaars in dezelfde verkaveling, bij de naleving van de voorschriften die een goede ordening van de ruimte beogen, hebben zij ondergeschikt gemaakt aan hun eigen belangen. De hierna uitgesproken straf is voor ieder van hen noodzakelijk. Zij is van aard de beklaagden tot het besef te brengen dat zij de ter zake geldende decretale voorschriften dienen na te leven.

Het Hof houdt hierbij rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot

regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1988) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en aangepast door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 (vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.1 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

5.De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50 ongeacht de datur van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6.1. Op 5 juni 2002 verklaarde de hoofd van de technische dienst van de gemeente dat "op 4 juni 2002 de beslissing van het schepencollege genomen werd dat het tuinhuis moet verwijderd worden". Hij voegt er aan toe dat de herstellvordering "via onze diensten zal worden ingeleid bij het parket". Het dossier bevat van de beslissing van het college geen uittreksel of kopie. Bij brief van 2 augustus 2002 wordt namens het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde medegedeeld (stuk 17): "Hierbij laten wij u weten dat voor de wederrechtelijk opgetrokken bouwwerken de herstelmaatregel wordt gevorderd overeenkomstig art.65 van de Stedenbouwwet; het college (...) heeft in zitting van 4 juni 2002 beslist niet te kunnen akkoord gaan met de voornoemde bouwwerken gezien ze in strijd zijn met de verkavelingsvoorschriften. Het kan worden betreurd dat het college van burgemeester en schepenen van niet meer aandacht besteed aan het correct formuleren van de herstellvordering en onder meer verwijst naar een wet die sedert meer dan twee jaar niet meer van kracht was. Dit neemt evenwel niet weg dat, gelet op de afwezigheid van enige vermelding van een meerwaarde die het goed door het misdrijf zou hebben gekregen of van enig aanpassingswerk dat zou worden verlangd, deze brief slechts kan worden uitgelegd als een vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand krachtens art.149 § 1 DORO. De gevorderde herstelmaatregel is toereikend gemotiveerd door de

vaststelling van de strijdigheid van de constructie met verkavelingsvoorschriften.

6.2. Op 3 maart 2004 heeft het college van burgemeester en schepers van [] bij niet bestreden beslissing een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor een – kleiner - tuinhuis. Deze door het Hof wettig bevonden regularisatievergunning brengt mee dat de herstellvordering zonder voorwerp zou zijn geworden. Zij brengt mee dat het Hof, rekening houdend met de opgelegde voorwaarden, moet nagaan of het herstel nog moet worden bevolen, en in welke mate. Zolang geen regularisatie van de onwettige toestand conform regularisatievergunning, door het verrichten van de daartoe nodige werken is uitgevoerd, moet het gevorderd herstel worden bevolen.

Uit de inlichtingen verstrekt in het aanvullend onderzoek en de neergelegde foto's met betrekking tot de huidige toestand blijkt dat nog niet werd overgegaan tot regularisatie van de onwettige toestand; een deel van de constructie waarvoor geen regularisatie werd bekomen wordt nog in stand gehouden, deels als zogenaamde voliëre en deels als verharding tussen het gereduceerde tuinhuis en de vogelkooi. In de mate dat meer wordt in stand gehouden dan vergund is het herstel nog nodig om aan de onwederrechtelijke toestand, veroorzaakt door het misdrijf en het bewezen delict stand houden, een einde te stellen. Het aldus beperkte herstel legt aan de beklagden geen onredelijke lasten op.

Het college vordert niet dat het niet-naleven van het bevel tot herstel zou worden gesanctioneerd door de verbeurte van een dwangsom. Het Hof kan dit niet ambtshalve bevelen.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,

38, 40, 65 en 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 11 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging 2 vervallen,

veroordeelt de eerste beklagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging 1 tot een geldboete van € (100, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 495,79 of een vervangende gevangenisstraf van één maand,

veroordeelt de tweede beklagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging 1 tot een geldboete van € (100, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 495,79,

legt de beklagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van die delen van het tuinhuis die niet werden verouwd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 3 maart 2004,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 129,40 in eerste aanleg en op € 25,55 in beroep, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	2,85
	Opstelrecht ber.bekl.:	
	Dagvaarding:	20,38
		<hr/>
		23,23
	+ 10 % :	2,32
		<hr/>
	Totaal :€	25,55

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **30 juni 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,

raadsheer,

raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer op
het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd
zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft
beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

advocaat-generaal,

griffier;